

Fragment uit Carli Biessels, *Tussen Mees en Mol*, Van Goor, 2022.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden
en niet verder worden verspreid.

PADDENSTOEL

Het is herfst. Mees en Mol zitten onder een paddenstoel.
'Gisteren was hij er nog niet,' zegt Mol.
'Toch al wel in de grond?' vraagt Mees verbaasd.
Mol schudt van nee. 'Ik kwam daarlangs maar ik zag niks.'

‘Waar komt hij dan vandaan?’ Mees kijkt ongelovig.
Mol haalt zijn schouders op. ‘Ik denk dat hij opgevouwen zat. Kijk maar eens omhoog.’
Ze kijken naar boven. Ze zien wel vijftig witte plooitjes keurig naast elkaar gevouwen, onder de hoed van de paddenstoel.
‘Tatuu... Wie heeft dát gedaan?’ roept Mees.
Mol denkt diep na. ‘Misschien de Weetgier,’ zegt hij ten slotte.
‘De Weetgier? Die ken ik niet.’
Mol denkt nog dieper na. ‘Niemand kent de Weetgier,’ zegt hij. ‘Maar knap is hij wel. Kijk maar naar de paddenstoel. Hij groeit omhoog en niet naar beneden. Hij valt niet om, zijn hoed staat mooi recht op zijn steel. Als je daarvoor kunt zorgen ben je heel knap.’
‘Ontzettend knap,’ zegt Mees. ‘Ik wil meer van hem weten.’
‘Dat komt vanzelf,’ bromt Mol. ‘Je bent er nog maar pas.’
‘Moet je daar dan oud voor zijn?’ vraagt Mees verbaasd.
‘Dat nou ook weer niet,’ aarzelt Mol. ‘Laat ik zeggen, vroeg of laat zul je het allemaal weten.’

‘Vroeg of laat zal ik het allemaal weten,’ tjlpt Mees voor zich uit.

Hij kijkt nog eens naar boven. ‘Mooi hè, Mol! Had jij ook plooitjes toen je klein was?’

‘Vast niet.’ Mol strekt zijn grijze poten uit.

‘Ik vast wel,’ piept Mees. ‘Ik zat in een ei.’

‘Een dicht ei?’ wil Mol weten.

Mees knikt.

‘Ja, dan had je kreukjes,’ zegt Mol.

‘Sjiep! Maar nu zijn ze eruit.’

‘Natuurlijk,’ bromt Mol.

‘Helemaal niet natuurlijk. Bij de klaproos bleven ze erin.’

‘Ssst.’ Mol kijkt rond. ‘Dat mag ze niet horen.’

‘Het is herfst, Mol, de klaproos is er niet meer.’

Mol kijkt bedroefd. ‘Je weet nooit,’ mompelt hij.

Er vallen een paar druppels regen.

‘Weet je, Mees.’ Mols stem klinkt hees. ‘Ik vond haar de mooiste. Van allemaal.’

Mees zwijgt.

‘Juist om haar kreukjes,’ fluistert Mol. ‘Zulke kreukjes zag je nergens. Zo dun. Zo eventjes maar in dat oranje.’

Mees vliegt naar de beuk en pikt in de schors.

Mol zit met gebogen hoofd.

‘Héla,’ piept Mees naar beneden, ‘weet je dat de beuk ook kreukjes heeft? Van die dikke, net als de pad.’

‘Hè Mees, hoe kun je dat nou zeggen!’ stuift Mol op. ‘Dat zijn toch geen kreukjes. Dat zijn plooiën, vóúwen...’

Mees zit weer vlak naast Mol. ‘Dat zeg ik omdat ik de Weetgier zo knap vind. Iedereen heeft zijn eigen kreukjes. En reukjes. En deukjes. Daardoor weten we allemaal precies wie we zijn! Ik, en de klaproos, en de pad, en de beuk...’

Mol zucht diep. ‘Heel knap, Mees. Maar waar is de klaproos?’

Mees tjilpt een zachte tjilp. ‘Stil nou, Mol. Vroeg of laat zul je het weten. Dat zei je net toch zelf.’

